Äro skandinaverna intresserade i politik?

För S. C. T. av S. W. GOERWELL, B. A.

Skandinaverna i Canada hava sina speciella egenskaper, som göra, att de intaga en säregen ställning i landets sociala liv. De äga en ovanlig anpassningsförmåga, en god portion sunt förnuft, äro goda arbetare och goda husmödrar, och majoriteten av dem äro ängsliga att lära sig landets språk, då de en gång slagit sig ner här på allvar. Skandinaverna anses allmänt såsom de mest önskvärda immigranterna från Europa. De finnas i Canada för närvarande till ett antal av en kvarts miljon eller omkring 2½ proc. av landets befolkning. De hava män och kvinnor på olika områden, som vunnit rykte och ställning i samhället, och i sin helhet har den skandinaviska stocken vunnit erkännande för sina gediga egenskaper. Skandinaverna läsa mycket och tala en hel del — sins emellan, både om väder och vind, det tusenåriga riket och om bevarandet av skandinavisk kultur, om Bellman, Karl den tolfte, Jenny Lind o. s. v. och sakna ej intresse för kulturens pånyttfödelse i Ryssland, tsarfamiljens död, Trotskys magsår m. m. av internationellt intresse.

Skandinaverna äro sociala, de tycka om föreningsliv, och det är mig ett nöje att konstatera det allvar och den goda anda, som föreningarna i allmänhet kännetecknas av, må vara deras syften eller ändamål. Föreningarna äro för det mesta kulturella i sin läggning, och majoriteten söker hävda skandinavisk kultur och språk. Dessa syften äro höga och säkerligen ammande en hel del gott. Dock, de tendera att skymma den sidan hos skandinaven, som enligt naturen, folkkynnet är den mest framträdande hos honom, nämligen hans praktiskhet, hans svårighet att helt hängiva sig åt drömmar, hans åtrå att av det närvarande göra det bästa snarare än att av framtiden drömma sig ett bättre.

Inom litteraturen, vare sig den som hängiver sig åt konsten, vetenskapen, kulturella spörsmål eller den som sysslar med politiska spörsmål, framträder snart drömmaren som anarkisten, den allt omstörtande, allt nedgörande, eller såsom den uppbyggande på fantasiens drivsand såsom grund ett tempel av luft åt fullkomligheten. Destruktiv kritik utan en konstruktiv idé om något nytt och bättre att resas upp på de rykande ruinerna av det gamla, är värdelös. Konstruktiv kritik, som ej är baserad på verkligheten, men på Utopias blomstermatta, som betäcker en evigt verksam vulkan av brustna mänskliga utopier, är lika värdelös.

Verkligheten, nuet, är viktigare än forntiden och framtiden. De stora och små frågorna för dagen skulle taga allas vårt intresse, ty det är i deras sköte våra öden utstakas, det är lösningen av det närvarandes gåtor, som skola möjliggöra för oss att lösa framtidens. För mycket retrospektivitet och introspektivitet äro skadliga för den andliga balansen. Det finnes nämligen något som kallas andlig jämnvikt och ojämnvikt. Den förra ernås, om vi lägga vår vilja på den ena vågskålen och omständigheterna på den andra. En god och rättvis vilja, förknippad med ett sunt och verkligheten realiserande förstånd, skall säkerligen draga jämnt med även de vidrigaste omständigheter. Men en vilja, som inspireras endast av drömmar och gammal unken luft, skall aldrig kunna bliva herre över omständigheterna. Andlig jämnvikt är absolut nödvändig för framgång och lycka på denna planet.

Jag tror vi skandinaver hårute intressera oss för mycket med framtida förbättringar än vi intressera oss för lösningen av de problemer, som vi hava för ögonen. Carlyle har yttrat en berömd fras, nämligen: "Vi skola ej bekymra oss så mycket om att söka blicka in i den dunkla framtiden, men vi skola ärligt sträva efter att se det, som ligger klart framför oss."

Vår spekulativa aptit kan endast tillfredsställas på bekostnad av vårt grepp om det säkra, det som ligger nära till hands, nuet. Skandinavernas ställning skulle tiodubbelt stärkas, om de på allvar kastade sig in i lösningen av frågor, som röra det nuvarande; om de hängåve sig åt mer politisk exercis, mer politisk skolning. Politiken sysslar med alla och en var, vare sig den är kommunal, provinsiell eller federell. Ju större dess fält, desto större dess vyer, desto större dess fordringar på ens visdom och förstånd. Skandinavernas apati för politiska frågor har säkerligen till följd, att de röna så litet inflytande i landets politiska liv. Och dock är detta vårt land lika väl som andras, som här slagit upp sina bopålar, och vårt intresse i landets utveckling borde vara lika stort som någon annans. Vi utgöra 2½ procent av landets befolkning och hava ej en bråkdel av en procents representation i landets styrelse. Och de representanter, som vi hava, hur mycket bistånd giva vi dem i deras verk, hur mycken uppmuntran och inspiration giva vi dem för nya mål, högre mål, mål, som skulle vara allas vår gemensamma egendom, och som, om de nåddes, skulle betyda allas vårt framåtskridande? Huru många representanter hava vi i Dominion-Parlamentet? Ingen. Vi skulle åtminstone hava två och en halv, och taga vi i betraktande de gediginheten av vår ras, skulle man även kunna fordra, att vi skulle hava tre. I Saskatchewans legislatur finnas två svenska, en norsk och en isländsk representant. Men i den provinsen utgöra skandinaverna omkring 8 proc. av befolkningen. I Manitoba utgöra skandinaverna omkring 2 proc. av befolkningen, d. v. s. räknat isländarne. Men vi hava inte ens skjortan av en skandinavisk representant i den provinsiella legislaturen, inte ens lukten av en.

Vore det ej på sin plats att fråga, om ej skandinaverna skulle önska att hava en representant i Saskatchewans provinsiella regering? Vi hava ju "stuff." Men "stoffet är ej nog, ej ens när det kommer till en politiker. Stoffet inom honom kan ej komma till sin rätt, om han ej har folkmeningen bakom sig. Hava skandinaverna gjort några representationer, som tyda på, att de önska hava en representant i Saskatchewan legislatur? Ej så vitt jag vet, och jag är ganska säker på, att inga sådana representationer gjorts.

Det är på tiden, att skandinaverna börja på att ruska på sig och gnugga sömnen ur ögonen. Vi leva i en verklighetens värld full av intressanta saker, full av möjligheter för oss alla, full av möjligheter för skandinaverna att spela en stor och ärofull roll i detta lands sociala och politiska liv. Vi, som på andra grunder än vårt intresse i Canadas politiska liv vunnit rykte för att vara en kraftig ras, både fysiskt och psykiskt, vi stå så gott som orepresenterade, när det kommer till ledandet av landets öden. Det är på tiden, att vi sluta leva på den ära, som vi ärvt av våra fäder, och börja bygga vårt framtida rykte på vad vi skandinaver i Canada uträttat för detta lands sociala, kulturella och politiska utveckling.

Guvernören och komitén för Hudson's Bay Co. i London ha beslutat, att förhållandena och utsikterna i västra Canada ha tillräckligt förbättrats för att rättfärdiga återupptagandet av deras program före kriget med hänsyn till deras kedja av butiker.

Uti Vancouver har man förskaffat sig ytterligare tomtutrymme vid Seymour och Granville sts med framtida utveckling i sikte. I Edmonton har man förvärvat mer egendom vid Jasper ave., vilken, då det ombygges, kommer att fördubbla den nuvarande byggnaden.

I Winnipeg planerar bolaget att bygga utefter Portage ave. så snart frågan om den föreslagna "Mall" avgjorts. Man hoppas, att stadsrådet skall komma till ett avgörande runt nyår.

Trött och Bekymrad Nervös och Nedslagen

Mrs. M. Chevalier, Belle River, Ont., skriver:—

"Under åtta år hade jag lidit av nervositet och nedslagenhet. Ibland kunde jag ej sova om nätterna på grund av orolighet och bekymmer och vaknade dagen efter så uttröttat att mitt arbete blev mig en börda. Jag började använda Dr. Chase's Nerve Food och kan nu säga, att jag är fullkomligt befriad från den nervositet, varav jag brukade plågas och saker bekymra mig ej nu så svårt som förr.

"Dr. Chase's Ointment befriade mig också från excema, som jag hade å mina armar, och vilket besvärat mig i tre års tid. Jag är aldrig utan Dr. Chase's mediciner i mitt hem."

Dr. Chase's Nerve Food

60 cts. pr. ask med 60 piller, Edmanson, Bates & Co., Ltd., Toronto.

Från Albertas horisont.

Brev från Dumahal till S. C. T.

En stämningsbit i försoffningsfrågan.

Herr Redaktör:

Har Ni händelsevis någon gång under Eder dagliga sysselsättning som granskare av medmänniskors uttryck för känslor och stämningar stött på följande något enkelt vemodiga sprof:

"Det var en afton, när stormen ven
och vinterkylan låg på varje gren,
var blomma vissnat, var fågel dött,
och markens grönska i snö förbytt."

Vad för "sorgeliga händelser" tima i följande värsrader, mins jag numera inte, men av inledningen i sången att döma så blir slutet lika illa som för "Ariana," flickan, som "uppå Londons slåtter bodde" och "lades uppå bår" i unga år, trots hennes pappa var adelsman.

Efter denna introducering eller hänvisning till det djupa vemod, som påstås slumra i den germanska folksjälen, behövs det endast en italienare med positiv för att visa våra experter i försoffningsfrågan, mr John Hägglund et consortes, att "de svenskes" avkomlingar ingalunda äro de litterärt och intellektuellt förstockade träbockar, som man vill påstå. Det gäller i allmänhet endast sättet att få liv i döda ben eller, mera litterärt talat, förmågan att anslå den rätta strängen i en individs själsliv, då man söker gensvar till egna stämningar, uppfattningar och varför inte — illusioner? Det "rent mänskligas" variationer kunna i mångfald tävla med ådringarna å trädens löv i sommartid, och något **gemensamt helt** finnes ej för alla, då det gäller att anslå den rätta tonen i upplivningsprocessen.

Därför, hr redaktör, en liten episod ur livet själv, som kan belysa min uppfattning.

"Det var en afton, när stormen ven," som det står i visan, och vi stodo vemodigt församlade kring kaminen i Gullbergs affär i Wetaskiwin. — Det var då jag såg "Emil" för första gången. Han steg in med den pondus, som anstår den, som aldrig sysslar med eftertankens kranka blekhet. Något envisare än vad vanlig folkbildning förutsätter, började han, Emil, "blänga" på mig. Han blängde så ihållande, så att det höstbetonade vemodet i min själ törnade om från "fåglarna, som dött," till den mera bärande stämning, som "Glada Kalle" gav uttryck för, då han sjöng:

"Men om någon är näsvis mot dej,
näsvis mot dej,
tala om det för mej,
tala om det för mej! . . ."

Men jag lät "Emil" "blänga." Och "Emil" "blängde" och berättade, att han nyss kört iväg en man, som arbetat åt honom — en man, som enligt "Emils" begrepp har "Emils" ruin i tankarna, ty dels ville han ej mjölka korna, när han kom in från arbetet i trösken, och dels var han ej nöjd med den rikliga lönen för mödan, hela 15 dollar i månaden. — "Jag kunde ta den där," avslutar "Emil" slutligen sitt blängande resonnemang och pekar på mig — "men han är för tjock." — Jag drar en slöja över de första ögonblickens rika stämningsliv för mig själv efter denna värdering i kohandel. Jag hade nyss hyrt ut för $70 i månaden, och den man, jag skulle arbeta för, stod bredvid mig.

En stund senare var jag strängt sysselsatt med att för Emil breda ut hela den moderna socialfilosofien. Men "Emil" var förstockad. Han var absolut stängd för ett förnuftigt resonnemang angående arbetets värde o. s. v. Jag beslöt då att ändra taktik och började sjunga för honom. Jag drog fram "Älvsborgsvisan":

"Den guldbeprydda gondolen gled
utöver Älvsborgs böljor ned.
Det var så hemskt i den svarta natt,
en flicka skön invid rodret satt."

Då jag slutat, grät "Emil." "Du får 25 dollar i månaden å fri board å tvätt å snus, om du vill arbeta åt mig," sade han. Hans förstockelse var bruten. Hans väsen var nu öppet som Lawrenceflodens mynning, och jag seglade in med förnuft som barlast på vemodets skuta. Jag hade slagit på den sträng i hans väsen, som var bärande för hans ras och stam.

Kan denna episod ur livets verklighet vara till någon belysning över försoffningsfrågans problem, så gärna för mig. Men som modern realist vill jag tillägga: Man skall dock som regel aldrig fördra mera än tre marker talg från träbockar.

— — —

I den sena aftontimmen åkte vi hem från Wetaskiwin. Det var min "arbetsgivare" i Duhamel och jag. Vemodet var skingrat, och vi sjöngo "Arbetets söner," så det ekade i "hillarne." Och som Fröding säger, "ekot svarar från bergigt bo," så kom också oss till mötes ett sjungande: "Kämpa för arbete, frihet och bröd!"

Lill-Tusan.

Öppet brev till tidningens läsare!

Några ord om Skandinaviska Centralkomiténs verksamhet samt en vänlig uppmaning om behövlig hjälp.

En av redaktörerna vid våra två skandinaviska tidningar å 325 Logan ave frågade mig häromdagen, om jag hade något för julnumret eller rättare sagt julnumren. Vid litet närmare eftertanke kom jag att tänka på, att det kanhända vore lämpligt att orda litet om hjälpsamhet samt giva våra vänner en påminnelse om den Skandinaviska centralkomiténs arbete.

Som det för de flesta av tidningens läsare såväl som för den skandinaviska publiken i allmänhet torde vara väl bekant, har denna institution nu existerat i över tio år. Man torde vara underkunnig om, att densamma varit till ganska stor hjälp och välsignelse för många, icke endast här i staden, utan ock ute på landsbygden.

Det har visserligen ej varit stora summor, man haft att förfoga över, men komitén har dock sett sig i stånd att giva tillfällig hjälp till många familjer samt även till ensamstående personer.

Det är emellertid en sak, som vi önska påpeka just här, och det är: Tills nu är det huvudsakligen stadsborna, som uppehållit denna verksamhetsgren. Och låt mig dessutom säga, att det är ingalunda de förmögna, som lämnat bidrag, utan tvärtom. Medel ha inkommit från kyrkor, olika föreningar och enskilda personer samt även genom de konserter och underhållningar, som komitén årligen hållit. Endast i några enstaka fall ha vi erhållit bidrag från landsorten. Detta beror ej alls därpå, att våra vänner på landet äro ointresserade för vårt arbete med att hjälpa behövande. Orsaken är den, att det helt enkelt ej framhållits för dem.

Meningen med denna artikel är dock att försöka väcka större intresse ibland vårt folk för denna sak. Som man väl är medveten om, så har det alltid varit och är fortfarande huvudsakligen endast fattigt folk, som kommer hit till detta land samt följaktligen i den avsikten att kunna förbättra sin ställning. En stor del lyckas, men det må även erkännas, att rätt många misslyckas, och orsakerna härtill äro flerfaldiga. Men faktum är, att många behöva hjälp och böra ha hjälp, såvida det är möjligt att skafa sådan.

Och taga vi så flera immigranter, som på ett eller annat sätt hava varit i behov av mera eller mindre hjälp, då måste vi erkänna, att börden blir ganska tung för stadsborna att ensamma bära. Fördenskull anse vi, att våra vänner på landsbygden borde göras uppmärksamma härpå samt anmodas om att även de taga någon del i detta nödvändiga arbete — nämligen att hjälpa sådana, som verkligen äro i behov av hjälp.

Låtom oss giva några exempel. Här förliden i sommar kommo två unga män till staden. Den ene led av lungsot och den andre av hjärtlidande. Med den ene tog det oss två veckor, innan vi kunde få immigrationsdepartementet att taga hand om honom, och med den andre tog det en hel månad, innan vi kunde övertyga dem om, att han verkligen var sjuk. Vart skulle de taga vägen? De hade inga pengar samt inga vänner eller släktingar att förlita sig på. På gatan kunde de icke ligga, och föda måste de ha, ty de kunde ju ej svälta. Någon var tvungen att taga sig an dem.

En gammal man, 72 år, kom in till staden sjuk och hjälplös samt utan medel. Han var dock ej så sjuk, att han kunde intagas på sjukhuset, och han hade ej heller lust att gå dit. Nå väl, någon måste taga hand om honom. Det tog åtta veckor, innan vi kunde sända honom ut på landet.

Som en följd av de mindre goda arbetsförhållandena har det denna sommar varit ett ständigt resande fram och åter för att söka arbete, och många äro de, som tagit sista centen för att komma till Winnipeg i hopp om att här kunna erhålla någon förtjänst men de ha blivit besvikna. Nåväl, mat och husrum var det allra första, de behövde, och vem skulle de vända sig till? Några ha vänt sig till konsulaten. Men litet var av oss vet, att konsulaten ha inga fattig- eller hjälpkassor med mindre de taga ur sina egna fickor, och därmed kunna de ej fortsätta i längden. Den norska konsuln höll på härmed, tills han blev tvungen att sluta.

Någon måste taga hand om dem, ty även om de äro villiga att taga vad slags arbete som hälst, så måste de leva, tills de kunnat förtjäna litet, antingen det är i staden eller på landet. Äro de tvungna att lämna staden, så behöva de respengar, och på vad sätt skola de kunna erhålla dessa? Detta är alla frågor, som måste besvaras och besvaras med hjälp ifrån något håll.

Nu börja vi kanhända inse, att Centralkomitén har en stor uppgift att fylla. Varje tänkande människa kan lätt inse, att om vi helt och hållet skulle skänka alla dessa den hjälp, de behöva, så skulle vår lilla kassa snart ruineras. Men det göra vi icke. I många fall praktisera vi, vad den berömde C. H. Spurgeon sade: Gud hjälper den som vill hjälpa sig själv. Vi hjälpa många av dessa att hjälpa sig själva. Det vill säga: vi hjälpa dem i många fall först till att få arbete, och så hjälpa vi dem med respengar till arbetsplatsen. I många fall återbetala de den hjälp, de erhållit, och på så sätt bli vi i stånd att återigen hjälpa andra med samma medel. Som förut påpekats, ge vi ock hjälp i den formen, att vi vända oss till vederbörande myndigheter och få dem att bringa hjälp i en eller annan form. Detta kostar tid och arbete, men inga pengar i vanliga fall, men vi göra det gärna. Förutom tid och arbete, som vi nedlägga, fordras likväl, som vi påpekat, även kontanta pengar eller mat och kläder. Apropos det vilja vi ock härmed rikta en vänlig uppmaning till alla, som ha gamla kläder att undvara, att sända dem till oss eller till M. A. Meyer, 413 Logan ave., som har hand om detta.

Det torde dock vara klart för envar, att i många fall varken kunna eller vilja vi fordra att återfå den hjälp, vi anse av behovet påkallad vid olika tillfällen. Men de som vilja tänka sig in i saken och som ha tillfälle att skåda bakom kulisserna, kunna lätt inse, vilket värdefullt arbete, som här utföres utan att utbasunas.

Jag sade förut, att den allra största delen av de medel, vi förfoga över, komma från våra vänner i staden, vilka bära den största bördan av detta arbete, och det är verkligen så. Men jag är övertygad om, att om vi vore i stånd att fästa våra vänners på landet uppmärksamhet å denna sak, så skulle de vilja bära sin andel i detta viktiga och absolut nödvändiga arbete.

Man säger, att det är smått om pengar ute på landet. Ja, vi medgiva, att för mången är det så. Men det är även många, som med mycket stor lätthet kunna bidraga till denna sak — ja, lättare än de flesta i staden kunna göra det, bara de ville besluta sig därför.

Låt någon kvinnoförening, kyrka, ungdomsförening eller annan organisation göra det till sin uppgift att sända Centralkomitén en större eller mindre gåva minst en gång under året. Om bara någon vill taga det upp, så är jag säker om, att det skall vinna gehör. Låt ej denna uppmaning gå eder förbi, utan besluten eder för att efterkomma den.

Och jag är övertygad om, att I kommen att göra mera gott, än I själva kunnen föreställa eder. En kvinnoförening i Saskatchewan sände oss några år sedan mycket över hundra dollars. Jag tror det var $125 eller möjligen mera. Denna stora gåva kom så alldeles oförväntat, att styrelsen visste knappast, om den skulle tro sina egna ögon. Nu vänta vi ej att erhålla så stora summor utan skola vara ytterligt tacksamma för mycket mindre, ja, hur litet som helst. Även privata personer äro välkomna att hjälpa oss i detta goda arbete.

Rekommenderande saken till alla landsmäns och landsmaninnors välvilliga hågkomst samt önskande alla en glad och trevlig jul, förbliver jag

Eder tillgivne medarbetare,
å Skand. Centralkomiténs vägnar:
M. A. Meyer, sekr.

P. S. Medel kunna sändas till kassören, mr C. H. Nilssen, 208 Logan ave., Winnipeg, eller till undertecknad under adress: 413 Logan ave.

ALBERTABAPTISTERNAS HALVÅRSMÖTE

Avhållet uti Edmonton mellan tiden den 28—30 november.

Albertakonferensen har nu åter haft en minnesvärd högtid. Dessa möten hållas ju varje höst efter gammal vana, men likväl äro de nya, och det kännes gott att komma tillsammans till uppbyggelse.

Mötet började på fredagskvällen, då redan många hade samlats från olika håll. Bönemötet, som leddes av O. Larson, var varmt och innerligt, och många deltogo. Martin Bergh, kvällens talare, behandlade bibelns lära om "pånyttfödelse." Han betonade: pånyttfödelsens behov; medlet, som användes; dess resultat. Alla, som hava Andens vittnesbörd, att de äro Guds barn, kunna säga ja och amen till detta.

Lördagens bönemöte leddes av Henry Sörenson, pastor N. J. Thornquist talade över "Församlingsordning." Talaren ordade först om ordets olika betydelser och sedan om ordning i församlingen. Med den mångåriga erfarenhet, som br Thorgquist har, gav han många goda vinkar och råd i detta ämne. En stund användes för fria yttranden, då flera deltogo.

Eftermiddagsmötet var under ledning av Alberta kvinnoförening med mrs Larson som mötets ordförande. Vi hade förmånen att lyssna till två missionärinnor, miss Van Camp från Egypten och miss Bullard från Indien. En orkester från McDonald baptistkyrka höjde stämningen med sin musik. Må Herren rikligen välsigna kvinnornas gemensamma arbete i missionens intresse!

På kvällen ledde J. A. Wingblade sång- och bönemötet. Missionsföreståndaren J. Paul Erickson höll ett kort tal, i vilket han underrättade om, att han fått brev från pastor och mrs Hindorff i Sverige, och de bådo om sin hälsning (beslutades att per Erickson sända dem en brodershälsning); att församlingen i Sedgewick önskar förena sig med konferensen, vilket kommer att behandlas på konferensens årsmöte; att vi behöva till årets slut omkring $1200 för att fylla vårt löfte till "Baptist Union." Talaren påminde även om att pastor Thornquist stod färdig att lämna Alberta, och därför var det på sin plats att visa vår erkänsla för hans mångåriga arbete i konferensen. Detta visades på stående fot.

Söndagen var en härlig dag. Sång och bönemötet leddes av M. Bergh, varefter Thornquist höll sin avskedspredikan till konferensen över 1 Kor. 15: 57,58. Det var i sanning uppmuntrande ord.

J. Paul Erickson ledde söndagsskolsessionen, då Axel Johnson talade en stund över dagens text.

Konferensens ordförande P. M. Meyer ledde eftermiddagsmötet. J.A. Wingblade talade över "Tron på Gud." De olika betydelser av ordet "Gud." Detta giver vid handen, att han är mäktig att möta alla behov, så vi kunna tryggt anförtro oss åt honom. Detta möte avslutade med ett kort vittnesbördsmöte, då flera vittnade om Herrens frälsande och bevarande nåd.

Klockan 7:30 samlades vi åter för sång och bön under J. Paul Ericksons ledning. P. M. Meyer predikade över: "Förbidan på Herrens tillkommelse." Vad talaren särskilt betonade var det stora i att vara frälst när Kristus kommer.

Omkring ett trettiotal av besökare från våra församlingar och fält voro med på denna trevliga konferens. I Sillers hem några block från kyrkan intogo vi måltiderna, där våra systrar skötte sin sak så grundligt, så vi fingo mycken mat, god mat och mat i rättan tid. All heder och tack till våra kära syskon i Edmonton för deras uppoffring och omtanke.

C. Larson, sekr.

VIKTIGA HISTORISKA DAGAR I DECEMBER

Den 2 december. Denna dag för 101 år sedan, alltså den 2 december 1823, upplästes inför den församlade kongressen den så kallade monroedoktrinförklaringen, författad av president Monroe. Detta aktstycke hade en stor betydelse för landet och kan anses såsom en hörnsten i Förenta Staternas internationella politik. Det politiska förhållandet mellan Förenta Staterna och flera utländska stater var vid detta tillfälle spänt. De spanska kolonierna i Amerika hade gjort uppror och proklamerat sin självständighet, och man befarade, att den heliga alliansen, som återställt bourbonernas makt i Spanien, skulle göra ett försök att kväva revolten i kolonierna i Amerika. Vidare sökte Ryssland etablera en fast koloni på Amerikas nordvästkust, och det troddes, att ryssarna ämnade taga Kalifornien.

Kärnan i monroedoktrinen var, att Amerika icke skulle få betraktas som en plats, dit europeiska länder kunde utsträcka sina koloniseringsplaner.

Proklamerandet av monroedoktrinen hade till följd, att Förenta Staternas anseende betydligt ökades i Europa.

Den 12 december. Denna dag sändes år 1901 den första trådlösa telegrafiska signalen tvärs över Atlanten. Telegrammet utgjordes av bokstaven S, och avsändaren var Guglielmo Marconi, uppfinnaren av marconisystemet inom den trådlösa telegrafien. Signalen avsändes från Cornwall till Newfoundland, en distans på 2,100 mil.

Den 16 december. Denna dag år 1773 gick "Boston Tea Party" av stapeln i Bostons hamn. Som torde vara bekant för våra läsare, var det inte något riktigt "tea party." Det var i stället en radikal protest mot den engelska beskattningen av kolonierna, särskilt för importerat té. Då några engelska fartyg, lastade med té, kastat ankar i Bostons hamn, samlades de missnöjda bostonborna och antogo en resolution, yrkande på att guvernör Hutchinson skulle låta sända hem fartygen igen. Guvernörens avslag på denna anhållan upplästes inför ett nytt möte i The Old South Meeting House, och följande natt klädde några stadsbor ut sig till indianer och smögo sig ned till hamnen, där de med sina stridsyxor äntrade fartygen och vräkte 342 lådor té över bord.

Den 22 december. Detta är pilgrimernas landstigningsdag, vilken inträffade den 22 december 1620. Mayflowers resa är en av de mest uppmärksammade händelserna i Amerikas historia. Pilgrimerna utgjordes av en grupp bönder och hantverkare från Yorkshire i England, som tidigare flytt till Holland på grund av förföljelser, och som fått fribrev på jord i Amerika av den engelske kungen. Pilgrimerna, som de populärt kallas, upptäckte den amerikanska kusten den 9 november 1620. Det var Cape Cods läga, sandiga strand, de sågo. De hade haft för avsikt att slå sig ned någonstädes mellan Hudson- och Delaware-floden på South Virginia-kompaniets mark. Ödet bestämde emellertid annorlunda. Kaptenen påstod sig icke kunna gå längre söderut på grund av svår motvind, och så fann man omsider efter en hel del kryssande fram och tillbaka en plats, som lämpade sig för landstigning och nybygge, och där gick man i land den 22 december 1620. Platsen, där landstigningen skedde, låg nära det nuvarande Plymouth i Massachusetts.

Den 6 december. Detta är Trentonslagets dag. Denna drabbning är som bekant en av de viktigaste i Amerikas historia. I slutet av december 1776 räknade Washingtons armé nära 6,000 man. Engelsmännen hade slagit sig till ro i en linje i närheten av Trenton och gjorde intet försök att gå över Delawarefloden. Så säker var general Howe, den engelske kommendanten, på att de upproriskes ryggrad knäckts, att han lät sin närmaste man Cornwallis resa tillbaka till England, och själv tänkte han göra sammaledes, då en oväntad händelse inträffade. General Washington, som nogsamt kände till fiendens styrka i Trenton, förberedde och utförde med 2,000 man en mörk natt en överfärd av Delawarefloden och lyckades i en häftig 35-minuters överrumplingsstrid besegra fiendens styrka. Efter denna lysande bedrift fortsatte Washington kampen, tills engelsmännen voro utdrivna från samtliga poster i New Jersey så när som två.—FLIS.

Vid framskriden ålder
kan ni vara kraftig och vid god hälsa genom att använda
DR. PETERS
KURIKO
Den stärker edra matsmältningsorgan.
Den verkar välgörande på edra njurar och er lever.
Den håller er mage i ordning.
Den styrker och uppbygger hela ert system.
Ett försök skall övertyga er. Den är beredd av rena, hälsogivande rötter och örter och innehåller inga skadliga eller vanebildande droger. Ej en apoteksmedicin. Tillhandahålles endast av speciella agenter. Tillskriv
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.
2501 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(Levereras tullfritt i Kanada.)

Spara Edra Ögon
H. RUFUS ISAACS, D. O.
Ögon-Specialist.
DUFFERIN—MAIN Tel.: J6213

Plågas icke mer
av dålig mage, då äkta Linfröextrakt av östersunds-magasinets i Stockholm välkända tillverkning finnes. Detta medel botar absolut magsjukdomar, såsom magsyra, magkatarr, magsår, dålig matsmältning, trög avföring och därmed följande svindel, mattighet, tryckande känsla i maggropen, sveda i bröstet, sömnlöshet m. m. Rekommenderas av hrr. läkare. Pris per paket $.120.
Mrs. J. Halverson,
1413 ADAMS ST., N. E., MINNEAPOLIS, MINN.

FISK
Färsk, frusen Vitfisk till Julen. 8c. per lb. F. O. B. Meota, Sask.
Sänd pängar med ordren.
H. JÖRGENSEN,
MEOTA, SASK.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET
Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olyckligt äktenskap. Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskatterbara, övertrifflige verk, 250 sidor, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).
M. A. Ericius Medical Institute
684 Union Avenue, New York
Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

GYNNA VÅRA ANNONSÖRER.